

смѣлъ човѣкъ, избра своя секретарь Марко Балабановъ и вестникарьтъ Драганъ Цанковъ, па тайно ги изпрати да идатъ до министри и царе въ Европа. Тамъ да изложатъ теглото на българския народъ и да молятъ за помощъ и освобождение.

Една вечеръ пратеницитѣ се вмъкнали въ единъ австрийски параходъ въ Цариградъ и се озоваватъ въ Триестъ, а оттамъ въ Виена. Тамъ тѣ разказали на министритѣ, защо сж дошли и какво искатъ. Австрийскитѣ и унгарскитѣ министри ги утешили и обещали да говорятъ на императоръ Францъ Иосифа и на другитѣ сили, та дано се направи добро за българитѣ. Отъ Виена Балабановъ и Цанковъ заминали за Парижъ, Лондонъ, Римъ, Берлинъ и Русия. Българитѣ били посрещнати много добре навсѣкжде и имъ обещали да помогнатъ. Въ Лондонъ англичанитѣ се събрали на голѣмо събрание и поискали да видатъ Балабанова и Цанкова. Турцитѣ и гърцитѣ писали въ вестницитѣ и говорили, че тия двама българи били дрипави, прости, овчари и говедари, какъвто билъ и цѣлъ български народъ. Но когато предъ събранието се явили двама хубави мъже, лични по лице, добре облѣчени, хора учени и питомни, всички казали: та това не сж диваци, овчари и говедари, ами образовани и възпитани люде.

Единъ добъръ англичанинъ, приятель на българитѣ, поискалъ да дадатъ думата на Балабановъ и Цанковъ, за да ги чуютъ, какъ приказватъ и какво искатъ.

Българитѣ зели думата, изкачили се на високо мѣсто да говорятъ за мъченията на народа. Тѣ приказвали хубаво по френски и английски езикъ. Уйлямъ Гладстонъ не можалъ да се стърпи, изкочилъ напредъ и извикалъ :